

אנשים

תונאי ערבי המעביר ידיעות בערבית למערכת עיתונו, או צלמים ישראלים עטים על דובר-ערבית. בדרך כלל נמדעו הכתבים המיזרח-ירושלמיים לתקן את טעותם של העיתונאים הישראלים, רק אחד מהם, פואד ג'אבר, כתב העיתון אל-אנבה, לא התאפק: "דחילכום, חברה, תרדו ממני! אני לא מקאהיר! אני מירושלים!"

יועץ ראש-הממשלה ל-ענייני עיתונות, דן פתיר, הסתובב במרכז התיקשורת בירושלים שמה וטוב-לב, והר-אה בגאווה לכל מי שנקרה בדרכו מעטפה שהוצאה במיוחד לרגל ביקורו של סאדאת, ועליה חתימתו האישית של הנשיא, עם הקדשה לדן פתיר.

ידיע רב ביחסי המיסחר בין ישראל ללבנון הפגין ה-

אביה, סמוק כולו: "אני לא פיטיתי, הוא התפטר לבד". הבת: "לא נכון, אמרת לאמא שאתה תפטר אותה, כי אתה יותר חזק ממנו בטלוויזיה!"

מחווה ספונטאני של שימחה גילה הסאטיריקן-הפזי מונאי יעקב ("יענקלה") רובינבליט. מייד עם היוודע דבר בואו של סאדאת לירושלים כתב יענקלה, ששירו שיר לשלום נאסר בזמנו ל-השמעה בגלי צה"ל, שיר ל-שלום מס' 2. הוא כינס קבוצת זמרים באולפן-הקלטה, הקליט את השיר, נסע איתו לירושלים, בניהן הטלוויזיה כירושלים, מסר את סרטי-הקלטה למפיק דן בירון, ביקש שישימעה במיסגרת התוכנית עוד להיט.

יושבי קפה-הבועה יתמוך בירושלים הפגינה את שימחתם לרגל בואו של סא-



אשה מיזרחי

במאי הקולנוע הישראלי זוכה עתה בתהילה במאריס בזכות ביום הסרט "כל החיים לפניו", לפי סיפורו המפורסם של אמיל אז'אר. בתפקיד הראשי מככבת השחקנית הצרפתייה סימון סניורה. בתמונה נראה מיזרחי בהצגת-הבכורה של סירטו עם מיכל בת-אדם (מימין), סימון סניורה (משמאל) והילד הערבי סמי אל-איובי, המשחק גם הוא בסרט.

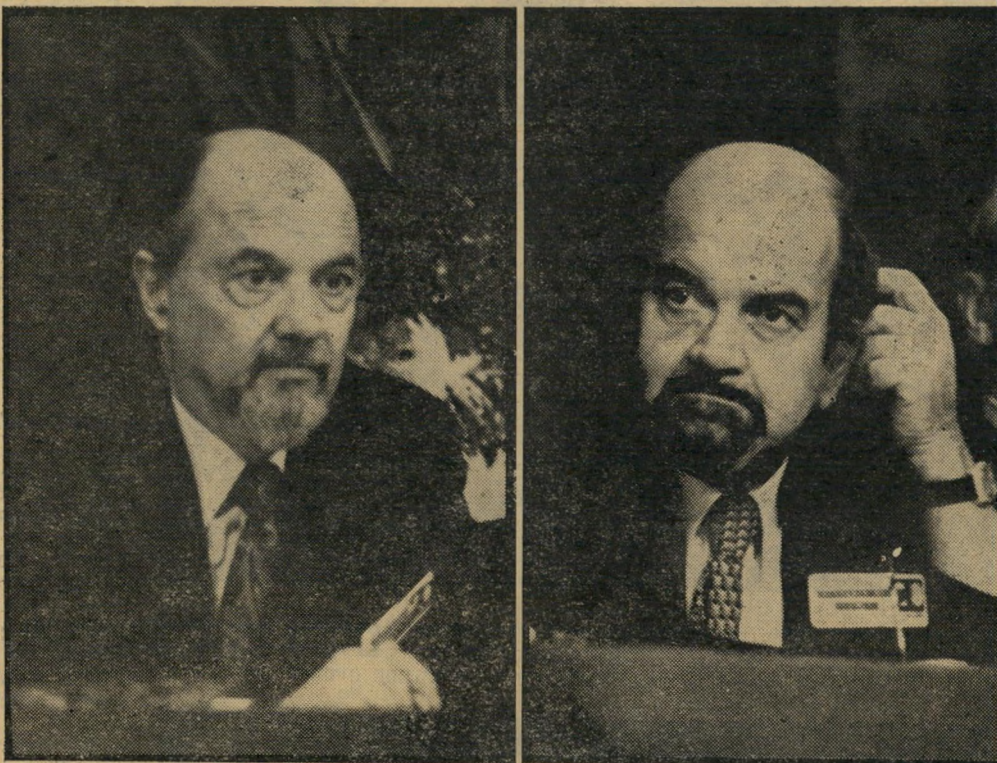
נהג לעיתים, כאשר דחק הזר מן, לקרוא את מאמריו לעיתון ישר לאזוני סדר-האזניות ב-דפוס, תחת לכתוב אותה.

לצלם השבועון הגרמני שטרן בישראל, שבתאי טר, היה הסבר מקורי כיצד עלה במוחו של אנוואר אל-סאדאת הרעיון לבוא לישראל ולפגוש את מנחם בגין. מספר טל: "זה התחיל אחרי שסאדאת ראה את תלוש המשכורת של מנחם בגין. הוא צילצל לנשיא רומניה, ניקולאי צ'אושסקו ואמר לו: שנינו חולילי, שנינו נו עניינים, שנינו לא יכולים לג-מור את החדש עם המשכורת. בוא תסדר לנו שנקבל את פרס נובל לשלום ותפתור לנו את הבעיות."

הבדיחה האחרונה המה-לכת במיסדרונות משרד-האז-צר: שרה-אוצר לשעבר, יהודי-שע רבינוביץ', פגש בשר-האוצר שמחה ארליך ושאל

דאת לישראל בצורה מקורית. נערכה מגבית בין יושבי הר קפה, שבעליו מרדכי קופ, נמנה על אנשי גוש אמונים, ואילו לקוחותיו הם ברובם אנשי שי שמאל. קנו צבעים, והר צייר אורי שכנר צייר את הדגל המצרי על חלון-הראווה של הקפה. אולם שעה קלה אחרי שעזב הנשיא המצרי את ירושלים הומין קופ מנקרה חלונות, שניקה את חלון-הראווה מצבעי הדגל. מחאור תיהם של יושבי-הקפה לא עזרו. אמר קופ: "צריך שהר חלון יהיה נקי, בשביל לצייר בעוד חודש, את הדגל הירדני!"

יצחק צ'צ'יק בן ה-88, מי שהיה אחד מפועלי הדפוס הראשונים של היומון הארץ, שהחל את הופעתו ב-חודש יוני 1919, ושימש כפרי-על-דפוס בעיתון במשך 34 שנים, עד לפרישתו לגימלאות, נזכר השבוע בימים ש-



יטורין אורליה

הוא מנהיג קומוניסטי איטלקי, חבר הפרלמנט, הדומה להפליא לדויד שחם (משמאל), אחד מעורכי הירחון "ניו אוטולוק". בוועידה, שנערכה עליידי הירחון בשבוע שעבר בתל-אביב, ניגש אורח חשוב מארצות-הברית אל אורליה, טפח לו על כתפו ושאל אם הוא זוכר את שיחתם האחרונה. האיטלקי המופתע אמר שאינו זוכר. כעבור כמה דקות רא: שחם אותו האורח, ניגש אליו ובירכו. תמה האמריקאי: "הרי לפני רגע אמרת שאינך מכירני!"

נשיא המצרי ביום השני ל-ביקורו בארץ. היה זה כאשר דיפדף בג'רוזלם פוסט, נתקל במודעה שתיכנן הפירסומאי יהודה ביתן, האומרת It's Time For Peace, החי תומה עליידי חברת דובק, יצי רנית סיגריות טיים. אמר ה-נשיא: "הם מייצרים את הר סיגריות שלהם מטבק ערבי אותו הם קונים בלבנון."

ביקורו של סאדאת לא שינה כהוא-זה את תוכניותיו של המפיק החדש של עלי כותרת, ירון לונדון. ביום בואו של סאדאת לירושלים כינס לונדון בבניין הטלוויזיה ישיבת-מערכת, שארכה, למ-גינת ליבם של המשתתפים בה, כארבע שעות תמימות. יום קודם לכן התקיימה ב-ביתה של עוזרת ההפקה ורד ברמן ארוחת-צהריים לכבודו של המפיק המפורסם, חנינא אמנון. כשהכל ישבו מסביב לשולחן שאלה לפתע בתו בת ה-8 של לונדון: "אבא, למה פיסרת את חנינא?" השיב לה



קירק דוגלאס

שהה בחודש שעבר בישראל לצורך צי-לומי הסרט הזעם. תמונות מתוך ה-סרט החלו להתפרסם לפני תום הצילומים בעיתוני העולם. בתמו-נה: דוגלאס עם שני ניצבים ישראלים, שגילמו בסרט מחבלים.



אשה גת

פתח השבוע בגלריה תל-אביבית תערוכה של ציורים המוקדשת לנושא השלום. רק במקרה נקבע מועד התערוכה שבוע אחרי ביקור סאדאת בישראל. את הציורים בתערוכה, שבכולם מופיע מוטיב השלום, צייר גם במהלך השנה האחרונה. את הציור המרכזי בתערוכה, הנראה בתמונה, חשב גם להגיש במתנה לנשיא אנוואר אל-סאדאת. אולם הציור, שערכו 80 אלף לירות, נרכש עליידי מוזיאון תל-אביב.

בהם היה ז'בוטינסקי עורך העיתון. גילה צ'צ'יק לכתב הוהתיק של הארץ. שמי עין פאמט: "אחד מתחבבי ביו של ז'בוטינסקי היה מיי-חקינדורגל חובבני, ואני הייתי בין המשחקים איתו בספורט הכדורגל." סאמט מביא גם סי-פור מפי פועל-דפוס אחר של הארץ שגילה כי ז'בוטינסקי, בהיותו טרוד מאוד בפוליטיקה

אוחו: "האם עוד מזכירים אר-תי במישרד-האוצר?" השיב לו ארליך: "אוחך, לא, אבל את אמא שלך..."

פסוק השבוע שייך ל-ראש-הממשלה לשעבר, גול-דה מאיר שאמרה: "אינני יודעת אם לבגין וסאדאת מגיע פרס נובל... אבל פרס האוסקר בטח מגיע להם."